

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

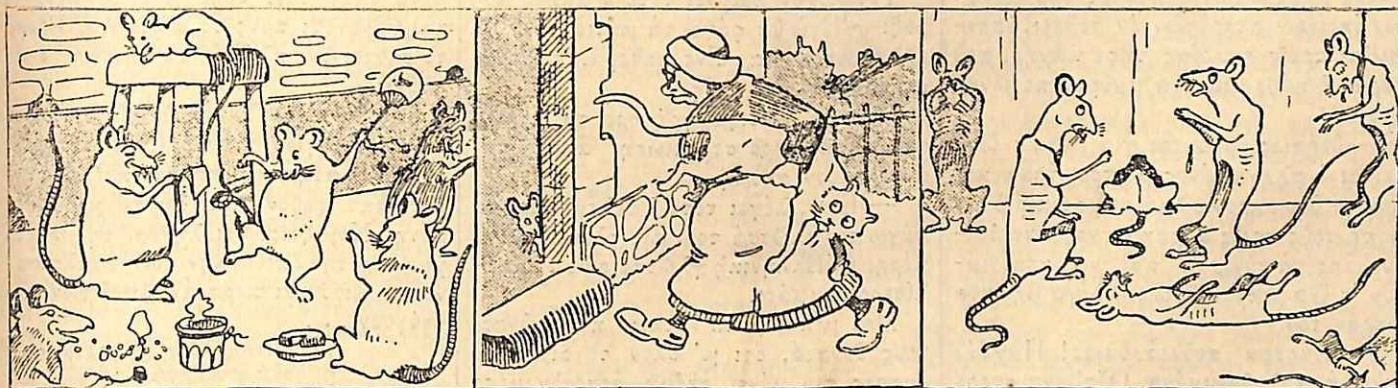
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 18

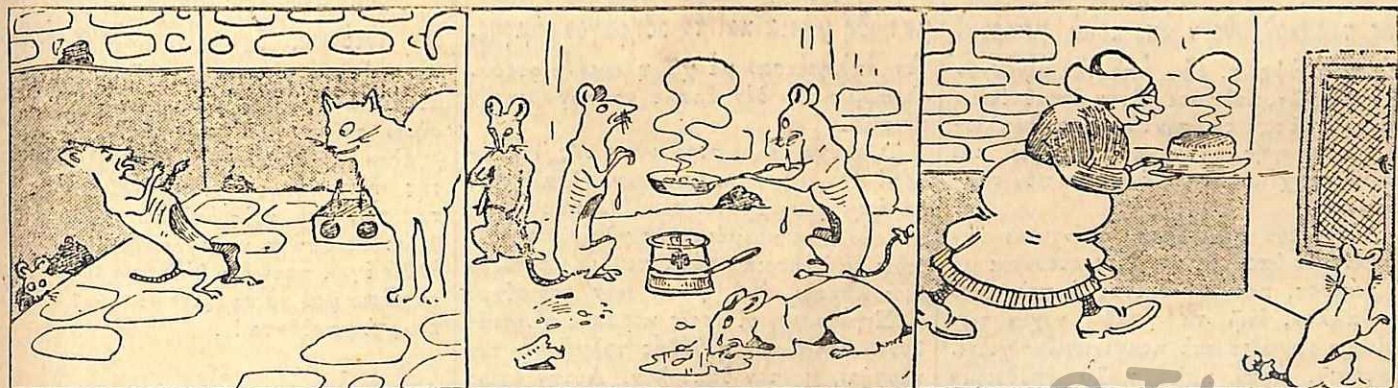
ΤΟ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ὁλόκληρη φυλὴ ποντικῶν ἐξοῦσε πλουσιοπάροχα εἰς ἓνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι καὶ ἔκαμνε θραύσιν ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὥς τὸ βράδυ, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τῆς μαγείρισσας

Μαργαρόνας. Ποντικοπαῖδες, ποντικοφάρμακα, τίποτα ἔδεν ἔκαμναν. Τὰ φαγητὰ ἀπεθεκαζόντο τὰ ροῦχα, τὰ βιβλία, κατετρώγοντο. Ἐπιτέλους ἡ Μαργαρόνα ἐσυλλο-

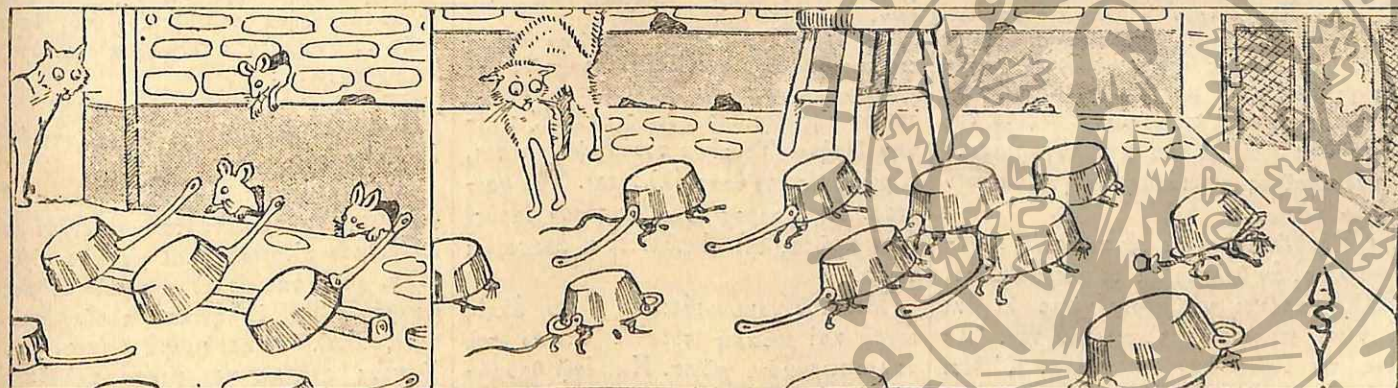
γίσθη τὸ ἀπλούστερον: Νὰ πάρῃ ἐπὶ σπῖτι ἓνα πελώριον γάτον.—Ἀ, τί χαρὰ! Σὲ τρεῖς ἡμέρες, εἰκοσι πτώματα. Οἱ ποντικοί, κατατρομαγμένοι, ἐκλείσθησαν εἰς τὰς τρύπας των

καὶ ἄρχισαν σὲ λίγο νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ φρικτὴν πείναν. Ἐβάλαν τότε κληρὸν διὰ νὰ ἴδωσιν ποίος θὰ ἐθυσιάζετο χάριν τῶν ἄλλων καὶ θὰ ἐπῆγγαινε νὰ φέρῃ λίγα ἀποφαγούδια ἀπὸ τὸ ντουλάπι. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ποῦ ἐ-

κλήρωθη, μόλις ἐξετρώπως καὶ εἶδε τὰ μάτια τοῦ γάτου, ἔπεσε λιπόθυμος.—Τότε οἱ ἄλλοι ποντικοὶ ἀναγκάσθησαν νὰ κόψουν καὶ νὰ μαγειρέψουν τίς οὐρές των. Μερικοὶ ἤρως προσέφεραν εἰς τὸ ἔθνος καὶ ταῦτιά

των. Ἐν τῇ μεταξὺ ἐπρελαίνοντο ἀπὸ τὴν εὐωδίαν: Ἡ Μαργαρόνα ἐφύλαγεν εἰς τὸ ντουλάπι τὸ ὀρεκτικὸν φαγητὸν ποῦ ἔκαμε διὰ τὸ βράδυ, καὶ ἀράδιαζε χάμω τίς κατσαρόλες τῆς διὰ νὰ τὴς καθάρισῃ. Τότε οἱ

ποντικοὶ ἐπῆραν μίαν ἀπόφασιν μεγάλην. Ἡρώϊκην. Μόλις ἔφυγεν ἡ Μαργαρόνα, ἀφίνουσα φύλακα τὸν γάτον, ὅλοι οἱ πον-

τικοὶ ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰς τρύπας των, ἐφόρεσαν καθένας ἀπὸ μιά κατσαρόλα, καὶ ἔτσι θωρακισμένοι, ἔτρεξαν εἰς τὸ ντουλάπι καὶ ἐχόρτασαν μὲ τὰ φαγητὰ τῆς Μαργαρόνας. Ὁ γάτος, κατατρομαγμένος, δὲν ἐτόλμησε νὰ κινήθῃ. Ἡ φυλὴ ἐσώθη!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALPHONSE DAUDET]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 143)

Σὲ λίγο σταματοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ τρεῖς ἀκίνητοι κόρακες μένουν ἐκεῖ ὡς κουρασμένοι ἀπὸ τὸν βαθὺν οὐρανὸν καὶ στρηφογυρίζουν μὲ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀρπακτικῶν ποῦ τὸ μάτι των παραμονεύει κατὶ... Εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ποῦ συνδονεῖται ἀκόμη καὶ εἶνε συγκεχυμένη ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς μάχης, ὁ σχεδὸν ἀκατάληπτος κύπος τῶν μεγάλων ἐκείνων πτερύγων ἐν στάσει, ὑπενθυμίζει τρεῖς σημαίας τῆς μάχης, ποῦ ἔφεραν ἡ κάθε μία ἓνα μαῦρον πετῶντα κόρακα.

— Μήπως ἔρχονται γιὰ μένα; διανοεῖται ὁ πληγωμένος μὲ τρομάραν καὶ ὅλον τὸ δύσμοιρον σῶμά του φρικιᾷ, ὅταν βλέπῃ τοὺς τρεῖς κόρακας νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ νὰ κουρνιάζουν ὡς ἓνα μικρὸν ὕψωμα, λίγα βήματα μακρὰν του.

Τὶ εὐμορφα πουλιά ὅμως! Παχιά, στιλπνά, καλοθρεμμένα. Οὐτ' ἓνα φτερό δὲν λείπει ἀπὸ τὰς φτερούγας των. Τὰ ζῶα αὐτὰ ζοῦν μέσα εἰς τὰς μάχας, καὶ μάλιστα διατηροῦνται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτάς. Δὲν παρευρίσκονται ὅμως. Τὰς παρακολουθοῦν ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀπὸ πολὺ ὕψος, ἔξω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν σφαιρῶν, καὶ τότε μόνον κατεβαίνουν χαμηλά, ὅταν τὰ συντάγματα ξαπλωθοῦν κατὰ γῆς, ὅταν πληγωμένοι καὶ νεκροὶ συγχέωνται εἰς ἓν ἀπαίσιον συμφυρμόν.

Αὐτοὶ ποῦ ὁμιλοῦμεν, φαίνονται σὰν σημαντικὰ ὑποκείμενα. Χαιρετοῦνται μὲ τὸ ράμφος, περνοῦν ὅ ἓνας ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐνῶ τὰ γαμψὰ νύχια των ἀφίνουν σημάδια στὸ κοκκινισμένον χιόνι. Κατόπιν, ἀφοῦ καλὰ καλὰ ἐπέδειξαν τὰ κάλλη των, ἀρχίζουν νὰ φλυαροῦν, νὰ κράζουν σιγανά, σιγανά, χωρὶς νὰ χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τὸν πληγωμένον.

— Ἐξιδέλφια, λέγει τὸ ἐν ἀπὸ τὰ μαῦρα πουλιά, σὺς προσεκάλεσα ἐδῶ γι' αὐτὸν τὸν μικρὸν Ἑλληνα στρατιώτην, ποῦ κείτεται ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Ἦταν ἓνας ὑπερήφανος στρατιωτικός, γεμάτος γενναϊότητα μοναδικήν, ἀλλὰ χωρὶς φρόνησιν οὔτε σκέψιν. Κυττάξετε τὸν τρυπημένο μανδύα του καὶ λογαριάσετε πόσες σφαῖρες χρειάσθηκαν γιὰ νὰ τὸν ρίξουν κάτω.

«Ἐξιδέλφια, εἶνε ἓνα καλὸ κτελεπούρι καὶ ἂν θέλετε θὰ τὸ μοιρασθῶμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένωμε λιγάκι πρὶν νὰ σιμώσωμε τὸ πτώμα του. Ἄς εἶνε τὰ ὅπλα του σπασμένα. Κ' ἔτσι ποῦ εἶνε, ξεσκούφωτος, μὲ τὰ χέρια κομμένα καὶ ἀδρανῆ ἀπὸ τὴν κούρασι, ὅταν ἀκόμη φοβερός, ἂν τυχὸν ξαναζωντάνευε.»

Αὐτὸς ποῦ ὁμιλοῦσε τώρα ἦταν ὁ χονδρότερος ἀπ' ὅλους, οἱ δὲ δύο ἄλλοι, ἐνῶ τὸν ἀκούουν, φροντίζουν νὰ στέκουν μακριὰ ἀπὸ τὸ ἄγριον καὶ ἀγκιστρωτὸν ράμφος του.

— Ζήτω! λέγει πάλι, θὰ τὸν μοιρασθῶμε. Ἐγὼ θὰ φάγω τὴν καρδιά του. Εἶνε μιὰ καρδιά θερμή, γενναία καὶ θὰ ζεστάνῃ καὶ τὴ δική μου.

Ἀκούεις τί λέγουν, καυμένε μου στρατιώτη; Μήπως ἡ καρδιά σου δὲν πάλει πλέον;

Τὸν λόγον παίρνει τότε ὁ ἄλλος κόραξ:—Ἐγὼ θὰ φάγω τὰ μάτια του. Τὰ ἑλληνικά μάτια εἶνε καθαρά, φωτερά, ἀστράφτουν ἀπὸ ζωῆ.

Ἄνοιξε, ἀνοιξε γρήγορα τὰ μάτια σου, κακόμοιρε στρατιώτη, ἀνοιξέ τα, ἂν βλέπουν ἀκόμη.

— Ἐγὼ, λέγει τότε ὁ τελευταῖος, θὰ φάγω τὴ γλῶσσά του. Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε τὸ καλύτερο κομμάτι.

Μά, μίλα, μίλα λοιπόν· καὶ φώναξέ τους δυνατὰ, ὅτι μ' ὅλον τὸ αἷμα ποῦ ἔχασες σὺ μένει ἀκόμη ἀρκετὸν μέσα στὸς φλέβας!

Θὰ ἔλεγες ὅτι πραγματικῶς ἀπέθανε. Διότι ὅταν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ σύσκεψίς των, τὰ τρία πτηνὰ μὲ τὰ αἰματώδη μάτια καὶ τὴν ἀδηγάρον ράμφος, τὸν ἐπλησίασαν μὲ χαμηλωμένα φτερά, τὸ σῶμα του δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Δύστυχε μικρὸ στρατιώτη τῆς Ἑλλάδος! Θὰ σὲ κομματιάσουν ὁλόκληρον, θὰ ὀργιάσουν ἐπάνω σου. Θὰ πάρουν ὡς κι' αὐτὰ τὰ κουμιά τῆς χλαμύδος σου· διότι τὰ ληστρικά αὐτὰ πουλιά μαζεύουν ὅ,τι λάμπει, ἀκόμη καὶ μέσ' στὸ αἷμα.

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ τρεῖς κόρακες πλησιάζουν, καὶ ὁ πῶς αὐθάδης τολμᾷ νὰ τὸν κεντήσῃ εἰς τὸν δάκτυλον. Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν ὁ στρατιωτικὸς ξυπνᾷ, σκιρτᾷ ὁλόκληρος.

Ἄδεν εἶνε πεθαμένος! δὲν εἶνε πεθαμένος!... λέγουν τὰ δειλὰ πτηνὰ καὶ γρήγορα γυρνοῦν μὲ πῆδους στὸ ὕψωμα των.

Ἄ! ὄχι! ὁ μικρὸς Ἑλλήν στρατιώτης δὲν ἀπέθανε. Ἰδέτε τον πῶς ἀνορθώνει τὸ κεφάλι του, ὅπου τὸ αἶσθημα τῆς περιφρονήσεως ἀναιθάξει λίγην ζωὴν! Τὸ αἷμα του ἐμφυχώνεται, οἱ ρώθωνές του διαστέλλονται. Τοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἄερας δὲν εἶνε τόσο βαρὺς, ὅσον πρῶτα, ὅτι εὐκολώτερα ἀνασάινει τώρα.

Μιὰ τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου ἀκτὶς ὠχρὰ καὶ ροδαλὴ σύρεται ἐπάνω στὸ ταλαιπωρημένον χῶμα. Καὶ ἐνῶ θαυμάζει τὸ θλιβερὸν αὐτὸ ἡλιοβασιλεῖμα, ποῦ γι' αὐτὸν παίρνει τὰς ἀποχρώσεις τῆς αὐγῆς, ἰδοὺ, κάτω ἀπὸ τὸ ξαπλωμένον χέρι του, τὸ χιόνι λιώνει ἀπὸ τὴν θερ-

μότητά του καὶ ἀφίνει νὰ προβάλλῃ, νὰ φανῇ ἓνα μικρὸ στάχυ σιταριοῦ, λεπτὸ σὰν χόρτο.

Ὡ, τί θαῦμα τῆς ζωῆς! Ὁ πληγωμένος αἰσθάνεται ὅτι ξαναγεννᾶται. Στηριγμένος μὲ τὰς δύο παλάμας εἰς τὸ χῶμα τῆς πατρίδος, προσπαθεῖ ν' ἀνορθωθῇ. Ἀπὸ μακριὰ οἱ τρεῖς κόρακες τὸν παραμονεύουν προσεκτικὰ ἐτοιμοὶ εἰς κάθε τι. Καὶ ὅταν τὸν βλέπουν, ὀρθοῦν πλέον, νὰ ζητῇ γύρω του μὲ κίνημα ποῦ τρέμει ἀκόμη, τὰ παραιτημένα ὅπλα του, ὅλοι μαζί σηκώνονται καὶ χάνονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βορρᾶ, τὸ σκοτεινὸν πλέον ἀπὸ τὴν νύκτα ποῦ φθάνει.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀκούονται συγχρόως πτερύγων τρομεραὶ, πλαταγισμοὶ ραμφῶν, πτήσις βιαστικὴ καὶ θορυβώδης, ἀπὸ φόβου καὶ ὀργῆς συντροφευμένη. Νομίζεις, ὅτι λησται ποῦ ἀπέτυχαν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν των ἀπελπισμένοι κυτιοῦνται τώρα ἀνάμεσά των, ἐνῶ φεύγουν...

[Μετάφρασις Σ. ΜΑΥΡΙΔΟΥ]

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 141)

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐξηκολούθησεν ἐντόνως, δὲν εἶνε πλέον ἐχθροί μας· εἶνε παραδομένοι· ἡ ζωὴ των κρέμεται ἀπὸ τὸν λαιμόν μου, καὶ δὲν ὀφείσω τρίχα των νὰ πάθῃ. Ἄν τοὺς βγάλω ἐκεῖ ἔξω — καὶ ἔδειξε τὴν ξηρὰν τῆς Μιτυλήνης — καὶ λύσω τὰ δεσμά των καὶ τοὺς ὀπλίσω, τότε ὅποιος θέλει ἂς ὑπάγῃ νὰ πολέμησῃ μαζί των, ἀλλὰ ἐγὼ, ποτὲ δὲν ὀφείσω ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου νὰ σφάζετε ἀόπλους ἀνθρώπους ὡς πρόβατα!..

**

Ὁ ἀτρόμητος Ψαριανὸς ἐξηκολούθησε νὰ ριφοκινδυνεύῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ Πατρίδος. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο ἀκόμη εὐχαριστημένος.

Συχνὰ ἐθιμάτιζε συλλογισμένος εἰς τὸ κατὰστροφωμα τοῦ βρικόου του, ἐκύταζε τὸ ἀνοιχτὸν πέλαιος καὶ ἐψιθύριζε μὲ στεναγμόν:

— Ἀχ! νὰ εἶχα μιὰ φρεγάδα!

Καὶ τὸ βλέμμα του ἐφωτίζετο ἀπὸ ἡρωϊκὴν λάμψιν.

Τὰ πολεμικὰ τῶν ἐχθρῶν ἦσαν συνήθως μεγάλα τρικάταρτα καὶ εἶχον πολυάριθμον πλήρωμα καὶ μεγάλα τηλεβόλα, τῶν ὁποίων αἱ σφαῖραι ἐφθάνον μακράν. Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἦσαν, τότε, σακαλέβια καὶ μικρὰ βρικόια, εἶχον ὀλίγους ἀνδρας καὶ μικρὰ τηλεβόλα. Πῶς ν' ἀντιπαραταχθοῦν κατὰ τῶν πλωτῶν ἐκείνων κολοσσῶν; πῶς νὰ συνάψουν ἐκ τοῦ συστάδην ναυμαχίαν; μόνον μὲ τὰς ἐξαφνικὰς ἐπιθέσεις των,

τὰς τολμηροτάτας, μὲ τὴν μεγάλην των εὐκίνησιν καὶ ταχύτητα κατάρθων νὰ τὰ βλάπτουν.

Μικρὸν ἦτο καὶ τὸ βρικόιον τοῦ Βαρβάκη. Πολὺ μικρὸν ἰδίως ὡς πρὸς τὰ μεγάλα τολμηρήματα, τὰ ὅποια ὠνεύετο. Ἡ μεγαλουργὸς τόλμη του εἶχεν ἀνάγκην μεγάλου πλοίου. Πωλεῖ λοιπὸν τὸ βρικόιον, συλλέγει καὶ ὅλην τὴν ἄλλην περιουσίαν του, ναυπηγεῖ ἐν μέγα τρικατάρτον πολεμικόν, καὶ τὸ ἐξοπλίζει εἰς τὴν ἐντέλειαν μὲ μεγάλα τηλεβόλα.

Ἡ Φριγαδέλα — ὅπως ὠνόμασαν διὰ τὸ μέγεθός του μὲ θαυμασμὸν οἱ Ψαριανοὶ τὸ πολεμικόν τοῦ Βαρβάκη — ἦτο ἡγκυροβολημένη εἰς τὸν λιμένα τῶν Ψαρῶν. Χυτῇ, ὠραία καὶ φοβερά. Δὲν ἔδλεπε τὴν ὥραν νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς τὸ πέλαιος, νὰ σχίσῃ τὰ κύματα, νὰ ζητήσῃ κινδύνους καὶ θριάμβους.

Ἄλλ' ἔφαρνα ἐν γεγόνος καταποντίζει εἰς τὸν βυθὸν ὅλα τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ Βαρβάκη. Ὑπογράφεται εἰρήνην μεταξὺ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ὀθ. Κυβερνήσεως καὶ ὁ πόλεμος παύει.

Τὶ νὰ κάμῃ τώρα ὁ θαλασσομάχος; Ἐμπορικὰ ταξείδια; Τὸ ὑπερήφανον τρικατῆριον δὲν ἦτο προωρισμένον διὰ τὰ πεζὰ ἔργα τῆς εἰρήνης· ἦτο ὡς βαρβάτον ἄλλογον χρεμετίον εἰς τὴν καπνὴν τῆς μάχης ἀλλ' ἀκατάλληλον νὰ σύρῃ φορτίον.

Ὁ Βαρβάκης ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὸ ὠραῖον πλοῖόν του εἰς τοὺς Ρώσσους· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.

Εἰρηνικὸς καὶ ὁδολαβὴς διασχίζει τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, — τὸ θέατρον τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς μεγαλοψυχίας του, — παραπλέει τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν Τένεδον καὶ διέρχεται τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἡ Ὀθ. Κυβέρνησις ἤμα ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν Προποντίδα εἰσέπλευσε τόσοσιν μέγα σκάφος, ὠπλισμένον ὡς πολεμικόν, μὲ πλοίαρχον μάλιστα τὸν Βαρβάκην, τὸν περιβόητον ἐπαναστάτην, δίδει ἀμέσως αὐστηροτάτην διαταγὴν νὰ κατασχῇ τὸ πλοῖον καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ ἐπαναστάτης.

Ὁ Βαρβάκης κατάρθωσε νὰ δραπέτευσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ρωσικὴν πρεσβείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλ' ἡ Φριγαδέλα, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀτυχὴς Φριγαδέλα, ἐρρουμολικῆς δεσμίας, ὡς πολεμικὸν λάφυρον, εἰς τὸν Ταρσανᾶν, τὸν ναύσταθμον, ἐντὸς τοῦ Κερατίου Κέλπου!..

Ὁ δύστυχος Βαρβάκης!... Ἐχασε τὸ πλοῖόν του, καὶ μ' αὐτὸ ὅλην τὴν περιουσίαν του· ὁβολὸν δὲν εἶχε πλέον· καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ συλληφθῇ — διότι εἰς τοὺς παραχώδεις ἐκείνους χρόνους οὐδ' αὐταὶ αἱ πρεσβεῖαι ἦσαν ἀσφαλεῖς — καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὸ

κάτεργον, ἢ εἰς τὰ φοβερά μπουδρούμια τοῦ Γεδί-Κουλέ· ἢ μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαμπρὸν εἰς τὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου, ὅπως, ἀργότερα, ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης Ἀνδρούτσος, ὁ πατήρ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Εἰς τὴν ρωσικὴν πρεσβείαν ὁ Βαρβάκης συνηντήθη μὲ ρώσσους ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος· οὗτοι ἡγάπων καὶ ἐτίμων τὸν ἀνδρεῖον συναγωνιστὴν των καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τῆς Αὐτοκρατείας.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξέλθῃ ὁ πρόσφυξ ἀπὸ τὸ ἄσυλόν του χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν οἱ κατασκοποὶ, οἱ ὅποιοι ἐπεριτριγύριζον νύκτα καὶ ἡμέραν τὴν πρεσβείαν; ποῦ νὰ εὕρῃ πλοῖον πιστόν, τὸ ὅποιον νὰ δεχθῇ νὰ τὸν παραλάβῃ; καὶ πῶς νὰ πληρώσῃ τὸν ναυλόν του; καὶ τί θ' ἀπεγίνετο ἀφοῦ τὸν ἀπεβίβαζε τὸ πλοῖον εἰς μίαν παραλίαν τῆς ἀπεράντου Αὐτοκρατορίας;

Ὁ Βαρβάκης ἐξοικονόμησεν ὀλίγα χρήματα, διέφυγε τοὺς κατασκόπους, ἐπεβίβάσθη κρυφὰ εἰς ἓν πλοῖον διευθυνόμενον εἰς Ρωσίαν, ἐφθασεν εἰς τὴν Ὀδησσὸν καὶ ἐκεῖ ἐνεπιστεύθη πλὴν τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν, ἀλλὰ χρήματα δὲν εἶχε. Καὶ ὁ Ψαριανὸς ἐπεχείρησε κατὰ πρωτακουστον καὶ ἡρωϊκόν, μαρτυροῦν τὴν ἀκαταδάμαστον θείαν αἰσίναν.

Ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν μέχρι τῆς Πετρούπολεως ἡ ἀπόστασις εἶνε περίπου τέσσαρας φορὰς ὅση ἀπὸ τὸ Ταίναρον μέχρι τοῦ βορειοτάτου ἄκρου τῆς Ἑλλάδος· καὶ τὸ φοβερὸν τοῦτο διάστημα διήνυσεν ὁ Βαρβάκης πεζός, καὶ μάλιστα ἀνυπόδητος. Διήλθε δάση, λίμνας, ποταμούς, ἀπεράντους πεδιάδας, βυθιζόμενος εἰς τὰς χιόνιας, ὀλισθαίνων εἰς τοὺς πάγους, κοιμώμενος εἰς τὸ ὑπαίθριον, πεινῶν, παγωμένος, κινδυνεύων νὰ κατασπαράχθῃ ἀπὸ λύκους.

Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε!... Τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του ἐσχημάτισαν τυλώματα· ῥάκη ἔγειναν τὰ ἐνδύματά του· ἐν μόνον ἔμεινεν ἀκούραστον ἐντὸς του· ἡ ἀπόφασις.

— Ἐμπρός! ἐφώναζεν ἡ ἀδάμαστος ψυχὴ του, ἐμπρός! καὶ πάντοτε ἐμπρός!

Καὶ ἡ ἀπόφασις ἐθριάμβευσε, καὶ ὁ πεζοπόρος μὲ τὴν χαλυβδίνην θείαν ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ρωσίας.

**

— Ἄς ἀκούσωμεν τώρα τὸν ἴδιον:

— Ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν Πετρούπολιν, διηγεῖτο ἀργότερα εἰς ἓνα φίλον του, τὰ φορέματά μου, ἦσαν καταξέσχισμένα

ῥάκη· πῶς νὰ παρουσιασθῶ μὲ αὐτὰ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν παλάτι; θὰ μ' ἐδιώχναν ὡς ἐπαίτην. Κάτι Ἑλληνεὺς μ' ἐδάνεισαν φορέματα καὶ ὑποδήματα. Ἀλλὰ διὰ τὴν κακὴν μου τύχην ἡ Αὐλὴ δὲν ἦτο τότε εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἀλλὰ εἰς τὸ Τσάρσκοε—Σέιλο, καὶ ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν ἐξεκίνησα ἕως ἐκεῖ πεζός, διὰ νὰ δώσω τὴν ἀναφοράν μου εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν· τὰ ὑποδήματα, εἶπα, ἦσαν ξένα, καὶ διὰ νὰ μὴν τὰ χαλάσω ἀπὸ τὸν πολὺν δρόμον τὰ ἐβγάξα καὶ ἐπήγαγα ἀνυπόδητος. Ἐδῶκα τὴν ἀναφοράν μου. Ἐγύρισα πίσω εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ ἐπερίμενα. Καμμία ἀπάντησις. Ἐανακάμνω δευτέραν φορὰν τὸν δρόμον—πάντα πεζός καὶ πάντα ἀνυπόδητος—πηγαίνω στὸ παλάτι καὶ δίδω δευτέραν ἀναφοράν. Ἐγύρισα πίσω καὶ ἐπερίμενα πάλιν. Τοῦ κάκου· ἡ φτώχεια μου καὶ ἡ κακομοιρία μου δὲν περιγράφονται. Ἐγραψα καὶ τρίτην ἀναφοράν μὲ ὅλον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου· ἔκαμα καὶ τρίτην φορὰν τὸ κουραστικὸν καὶ θλιβερὸν ταξίδι. Ἐπήγα καὶ πάλιν εἰς τὸ παλάτι. Ἐγύρισα πίσω καὶ ἐπερίμενα πάλιν. Τίποτε! Τίποτε! Τίποτε!...

Τότε τὰ εἶδα ὅλα μαῦρα· μ' ἐπνίξεν ὁ πόνος καὶ μίαν ἡμέραν μέσα σ' ἓνα καφενεῖον ἐξέσπασεν ἡ ἀπελπισία μου καὶ ἄρχισα νὰ φωνάζω σὰν τρελλὸς καὶ — ἤμαρτον Θεέ μου!.. — νὰ καταριῶμαι τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθηκα καὶ μιλούσα μὲ πίκρα γιὰ ὅλους καὶ γιὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν, ποῦ ἄρνετο νὰ χαθῇ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ ἐπολέμησε γιὰ τὴν Χριστιανωσύνην κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν της...

Εἰς τὸ καφενεῖον ἦσαν καὶ δύο ἄνθρωποι ποῦ κάθονταν παράμερα. Ὁ ἓνας ὕψλός καὶ ὠραῖος σὰν ἄγγελος ἐφαινότανε σὰν ἀφεντικό, νὰ εἰποῦμε, καὶ ὁ ἄλλος σὰν δευτέρος. Ὁ δευτέρος ἐνοιῶθε τὰ ρωμαϊκά.

— Τί ἔχει αὐτὸς ὁ ξένος καὶ φωνάζει μὲ τέτοιο καυμό; καὶ τί λέγει γιὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν; ἐρωτᾷ ὁ πρῶτος. Ὁ δευτέρος τοῦ εἶπε τί ἄκουσε. Τότε ὁ πρῶτος τοῦ λέγει κατὰ αὐτὸς μὲ σιμῶναι καὶ μοῦ λέγει μὲ καλὴν σύνῃ νὰ τοῦ ἱστορήσῃ ὅλα μου τὰ βάσανα καὶ τὰ πάθη καταλεπτῶς.

Κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τὰ λέγω ὅλα· καὶ αὐτὸς τᾶκουε μὲ προσοχὴ καὶ τάλεγε ρούσσικα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὅλο ἔλεγα ἐγὼ καὶ ὅλο ἐξηγοῦσεν ἐκεῖνος.

Ὁ ὕψλός καὶ ὠραῖος ἄνθρωπος ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἱστορίαν μου, ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσιν ὥραν.

Ἐπειτα μ' ἐρωτᾷ, μὲ τὸ στόμα τοῦ δραγουμάνου του.

— Πῶς λέγεσαι;

— Καπετὰν Γιάννης Βαρβάκης, ἀπὸ τὰ Ψαρά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :— Εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς μετὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Μ. Ναπολέοντος, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἀνακαλύπτει εἰς τὴν παρὰ τὸν θύραν φιλὴν τοῦ Ζινέττα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτο πρὸ καιροῦ χωρισμένος. Τρέχει νὰ τὴν συναντήσῃ, ἀλλ' ἡ κυρὰ Σαμπῶ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἰδὼν Ἀτσιγγάνον Βοδόγ, θετὸς πατέρα τῶν δύο παιδίων, εἶχε παραδώσῃ τὴν Ζινέττα, τῷ λέγει ὅτι κάνει λάθος καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει οὔτε Ζινέτταν οὔτε Βοδόγ. Ὁ Τιάρκος φεύγει ἀπελπισμένος, ἐνῶ ἡ Ζινέττα κλαίει καὶ παραπονεῖται πρὸς τὴν κυρὰ Σαμπῶ ὅτι τὸν ἐδίωξε.

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντᾷ, ἡ κυρὰ Σαμπῶ τὴν ἐκύτταζε μόνον, ὥς νὰ τῆς ἐζητοῦσε συγγνώμην πού ἐφάνη τὸσον σκληρά.

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν σιωπὴν αὐτῆν, ἡ μικρὰ ἐξηκολούθησε :

— Ἦθελα τόσῳ νὰ μιλήσω μαζί του, νὰ μάθω τί ἐγίνε ἀπὸ τὸν καιρὸ πού χωρισθήκαμε, ἂν εἶνε εὐχαριστήμενος μετὰ τὸ γάλλο ἐκείνο ἀξιωματικὸ πού τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ δρόμο!... Καὶ σὺ νὰ μοῦ τὸν διώξετε!.. Σὰς λέγω πῶς ἐκάματε πολὺ ἄσχημα! Ποίος ξέρει πότε θὰ τὸν ξαναἰδῶ τώρα!

Ἡ κυρὰ Σαμπῶ ἐπίασε τὸ χεράκι τῆς Ζινέττας, τὴν ἐτράβηξε μετὰ κάποιαν δυσκολίαν κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε γλυκά :

— Παιδάκι μου, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω καλλίτερον ἀπὸ σὲ, γιατί ὁ βασιλεὺς Βοδόγ μᾶς ἐζήτησεν αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ τὴν ἐδώσαμεν, καὶ πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμεν. Ἐπειτα, γὰρ νὰ θέλῃ, ἔτσι ἐκείνος, θὰ πῇ πῶς ἔχει τοὺς λόγους του, γιατί ξέρει καλλίτερα τὸ συμφέρον καὶ τὸ δικό σου καὶ τοῦ φίλου σου. Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ εἶνε καλός, σὰς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει γιὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποίαν ἡ ὀργὴ ἄρχιζε νὰ τυφλῇ, ἐψιθύρισε :

— Καλὸς ναί, ἦταν πρὶν... ἀλλὰ τώρα μᾶς ἀπαράτησε καὶ τοὺς δύο!

Ἀκούσασα ταῦτα, ἡ κυρὰ Σαμπῶ ὠχρίασε :

— Ἄ, ἔτσι; εἶπεν εἰς τόνον μομφῆς εἰσαί λοιπὸν τόσῳ δυστυχῆς μαζί μας;

Ἡ μικρὰ συνησθάνθη ὅτι ἐλύπησε πολὺ μετὰ τὰ λόγια τῆς τῆς κυρᾶς, ἡ ὁποία ἐδείχθη πάντοτε τὸσον τρυφερά καὶ περιποιητικὴ πρὸς αὐτήν. Ἡ ὀργὴ τῆς κατηνύσθη ἀμέσως, δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν κυρὰ Σαμπῶ, τῆς εἶπε μετὰ καλωσύνης καὶ εὐγένειας :

— Συχωρέστε με, κυρὰ Σαμπῶ! ἀπὸ τὸ θυμὸ μου δὲν ξέρω πὰ τί λέγω!..

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς πού τὸ κατάλαβες! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Σαμπῶ, θωπεύουσα τὰ χρυσὰ μαλλιά τοῦ κορασίου. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ συνέλθῃς ἐντελῶς, θὰ

Μεῖδιμα ὠχρότατον ἐφώτισε τότε τὸ λυπημένον προσωπάκι τῆς Ζινέττας. Ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε μετὰ χαριτωμένου μωροφασμῶν :

— Ναί, μπορεῖ... ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἔχει δίκην... ἀλλὰ πρέπει νὰ περὶ πολλὸς, πολλὸς καιρὸς!.. ἐγὼ πού ἤθελα νὰ βλέπω τώρα τὸν Τιάρκο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Εἰς τὰς ΔΕΚΑ ΑΚΡΙΒΩΣ

Ἐνῶ ἐγίνετο ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σιδηρουργοῦ, ὁ Τιάρκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ προάστειον, ὅπου ἦτο τὸ κατάλυμά του.

Κουρασμένος ἀπὸ τὴν περιπλάνησιν τοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν, στενοχωρημένος μετὰ τὸ πρὸβλημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ λύσῃ: «εἰδα πραγματικῶς τὴν Ζινέτταν εἰς τὸ παράθυρον, ἡ ὠρευσθῆκα!» — ὁ μικρὸς βοημὸς διέσχισε τοὺς δρόμους, γεμάτους στρατιώτας οἱ ὅποιοι ἐπιναν καὶ ἐτραγουδοῦσαν, καί, χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ μαζὶ τῶν, ἐπῆγε κατ' εὐθείαν νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν ἀχυρίνην τοῦ κλίνην, πλησίον τοῦ Καρλὶ καὶ τῆς Λέας.

Ὁ ὕπνος, ὁ μεγάλος αὐτὸς παρήγορος τῶν παιδιῶν, ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, ὅταν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σταύλου ὅπου εὕρισκετο, ἤκουσε φωνάς :

— Ἐ! ταχυδρόμο!

— Καλέ, πού εἶνε ὁ ταχυδρόμος;

— Τὸν γυρεύουν ἀπὸ τοῦ πρίγκιπος Μυράτ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἐσηκώθη μετὰ λύπην ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ καί, ἀνῆλθες κάπως, ἤκολούθησε τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ στρατάρχου.

«Μήπως ἔμαθεν— ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — ὅτι τὸ πρῶτον ἐδοκίμασα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὴν παρέλασιν; Θὰ θέλῃ ἴσως νὰ μ' ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ με τιμωρήσῃ. Ἄ, ὠρισμένως, ἡ ἡμέρα μου εἶνε κακὴ!»

Ὁ πρίγκιψ Μυράτ εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ὁ μικρὸς ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρόν του. Ἐτελείονεν ἓν μεγαλοπρεπὲς γεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε παραθέσῃ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ εἰς τὰς ἐπισημότητας τῆς πόλεως. Ὅταν οἱ στρατιῶται τῷ ἀνῆγγελλον ὅτι ὁ Τιάρκος εὕρισκετο ἐκεῖ, διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως εἰς τὴν τραπέζαν.

Ὁ Τιάρκος, εὐρεθεὶς ἀποτόμως ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν τοῦ σταύλου εἰς τὴν περιλαμπρὸν ἐκείνην αἴθουσαν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν εἰς τὴν θύραν σαστισμένος, θαμβωμένος ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην τὴν δι' αὐτὴν πρωτοφανή.

Ἀλλὰ μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπέτεινεν ὁ πρίγκιψ Μυράτ, ὁ μικρὸς συνηλθε καὶ ἡσύχασε.

— Πλησίασε, φίλε μου ταχυδρόμο, τῷ εἶπεν ὁ στρατάρχης φαιδρῶς, κρατῶν κύπελλον καμπανίτου, καὶ πάρε αὐτὸ τὸ ποτήρι, γιατί θέλω νὰ τσουγ-

γρίσω μετὰ τὴν νικητὴν τῆς γεφύρας τοῦ Θαδῶρ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἔλαβε τὸ κύπελλον καί, ἀφοῦ τὸ συνέκρουσε σοβαρώτατα μετὰ τὸ κύπελλον τοῦ Μυράτ, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα. Ἀλλ' ἦτο ἡ πρώτη φορὰ πού ἐπινε σαμπάνιαν, τὸ δὲ ποτόν, τὸ ὁποῖον ἔτσουζεν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ ἐγαργάλιζε τὴν μύτην, τὸν ἔκαμε νὰ μορφοῦσιν κωμικώτατα.

Ὅλοι οἱ συνδαιτημένους ἤρχισαν νὰ γελοῦν εἰς βάρος τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος μετὰ βίας συνεκράτει τὰ πταρνίσματα καὶ

δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ποτελειώσῃ τὸ ποτήρι. Ἀλλ' ὁ Μυράτ ἔσπευσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν.

— Βλέπω, μικρέ, τῷ εἶπεν, ὅτι ξεύρεις καλλίτερα νὰ γυμνάξῃς τὴν καὶ νὰ διασχίξῃς τὰς ἐχθρικές γραμμάς, παρὰ νὰ πίνῃς σαμπάνιαν. Ἀλλῶς τε δὲν σ' ἐκάλεσα γι' αὐτό... Ἐξέχασες λοιπὸν ὅτι σήμερον ἔχομεν 13 Νοεμβρίου;

— Δεκατρεῖς Νοεμβρίου; ἐπανέλαβεν ὁ Τιάρκος μὴ ἐννοῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

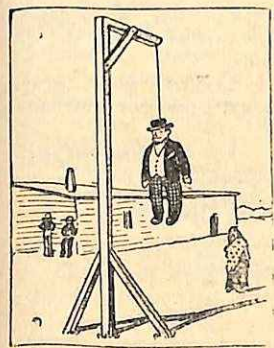
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἕνας ἀρχαῖος Σαντεκλέρ.

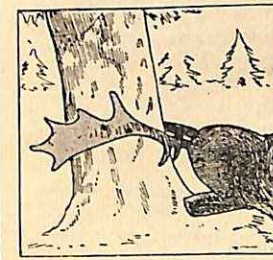
Τὴν περιέργον αὐτὴν εἰκόνα δανειζόμεθα ἀπὸ τὰς «Ἀθήνας». Ὁ σεβαστὸς φίλος καὶ παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» κ. Γάκ. Δραγάτης γράφει περὶ αὐτῆς τὰ ἑξῆς: «Ἐἶνε ἀρχαῖον χάλκινον κατασκευάσμα ἐκ τῆς παλαιᾶς συλλογῆς τοῦ Καστελλάνι, δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Δουρού, εἰκονίζει δὲ νέαν ἢ νέον φέροντα ὡς περικεφαλαίαν τὴν κεφαλὴν ἀλέκτορος καὶ αὐτὸν τοῦτον εἰς ἀλέκτορα μεταμορφωμένον... Δὲν σὰς ἐνθυμίζει τὸν Σαντεκλέρ;» Οἱ ἀναγνώστῃ μας ἐνθυμοῦνται βέβαια τὴν εἰκόνα πού ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ 12ον φυλλάδιον. Ἄς τὴν παραβάλλουν.

Ἀμερικανὸς Γιούδας.

Εἰς τὴν Χιλὴν καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπικρατεῖ ἀκόμη τὸ ἔθιμον, τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ εἰς μερικάς ἐλληνικὰς ἐπαρχίας νὰ καίουν δηλαδὴ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἓν ἀνδρεῖκελλον, παριστάνον δὴθεν τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην. Μετὰ τὴν διαφορὴν, ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς «Γιούδας» εἶνε πλείον ἐξευγενισμένος ἀπὸ τὸν ἐλληνικόν. Φορεῖ, ὡς βλέπετε, κομψὰ ρούχα, γάντια καὶ ἡμίψηλον... πού βέβαια ὁ ἀληθινὸς Ἰούδας δὲν τὰ ἐγνώριζε. Ἀλλ' ἔτσι τὸν θέλουν οἱ Χιλιανοί!

Τί ἔπαθε μία ἔλαφος.

Εἰς κάποιον δάσος τοῦ Βερολίνου, μία ἔλαφος εὐρεμαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ συνθήκας πολὺ περιέργους. Καθὼς ἐτρίβετο εἰς ἓν μέγαλον δένδρον, ἐπιάσθη ἀπὸ τὰ κέρατά της καὶ μετὰ κανένα τρόπον δὲν κατάρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ. Φαντάζεται κανεὶς τὰς ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς τοῦ ζῴου, τὸ ὁποῖον ὑπέκυψεν ἐπιτέλους εἰς τὴν πείναν καὶ τὴν ἐξάντλησιν.

Παίγνιον.

(Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σημαιοφόρου).

Τὸ ἄμορφον αὐτὸ σχῆμα ἀντιγραφὴ εἰς ἓνα κομμάτι χαρτί, ὅσον εἶνε ἡ εἰκόνη, καὶ ἐπειτα τὸ χαρτί αὐτὸ νὰ διπλασθῇ οὕτω πῶς, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν τὰ περιττὰ μέρη τοῦ σχήματος καὶ νὰ μείνῃ ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ ποτελειώσῃ μία λέξις σημαίνουσα ζῶον. Εἰς τὴν λύσιν τοῦ Παίγνιου τούτου εἰμφορεῖ νὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἓν ἄλλο ἔμοιον, τὸ ὁποῖον ἐπρόταθον εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον καὶ ἐλύθη εἰς τὸ 4ον.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς

Ὁραία φιλοξενία!

νὰ θάψῃ ζωντανὸν τὸν παρεῖσακτον μέσα εἰς αὐτὴν τὴν φωλεάν!

Ὁ θαμμένος προσεπάθησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε παρὰ νὰ βγάλῃ μόνον τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ ἐναερίου τοῦ τάφου. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἐξηγνητὴς ἀπὸ τὴν πείναν, ἐξεψύχσεν.

Λύσις τοῦ προηγουμένου Παίγνιου.

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 9 τεμάχια τοῦ προηγουμένου Παίγνιου (φυλλ. 16) διὰ νὰ ποτελειώσῃ ὁ κύριος μετὰ τὸ ψηλὸ καπέλο, πού τὸσον ἐβασάνισε τοὺς λύτας.

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β'

Η ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Είχα καιρόν ν' ανοίξω τὸ ἀγαπημένο μου συρτάρι, ὅπου φυλάττω διάφορα τοῦ παρελθόντος μου ἐνθύμια. Ἡσθάνθη λοιπὸν τὴν ἀνάγκη νὰ ξαναῖδω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα με ἐφεραν εἰς περασμένα χρόνια, εὐτυχισμένα...

Ἀρχισὰ νὰ βγάλω ἀπὸ μέσα πράγματα, τὰ ὁποῖα με συνένωνον πολύ. Ἐνα λευκοματάκι κομφό, χρυσοδεμένο ποῦ εἶχε μέσα πολλές παιδικῆς εὐχῆς φίλων μου. Κάτι φωτογραφίες ποῦ δύσκολα γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου, καὶ τόσα ἄλλα.

Μερικὰ με ἐφεραν εἰς πλησιέστερον παρελθόν, εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀρσακίῃ ζωὴν μου. Ἐκεῖνα τὰ κοντὰ μου φορέματα τὰ ἀρσάκειά μου! Ἀχ νὰ τὰ φοροῦσα ἀκόμη! Τὸ πρόγραμμα τῶν διπλωματικῶν ἐξετάσεων! Πῶς ἐπεριμέναμε νὰ περάσουν γρήγορα αὐτὰ αἱ ἐξετάσεις! Ἐνα ἡμερολόγιό ποῦ εἶχε πολλές ἀνεσιεῖς παιδικῆς μοῦ ἐφεραν ἕνα ὁλίγηρὸ γέλιο μέσ' τὰ δάκρυά μου.

Εἶχα ἰδῆ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀσκήματα πραγματάκια, ἀλλὰ καὶ τὸς πολλοὺς δι' ἐμέ, ὅταν ἐξάφην εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ εἶδα καὶ τὸ ἀσπρίδι. Ἦταν μὴ ἀσπρή ἀσπρή πετροῦλα. Εἶχε χαρτωμένη ἐπάνω τὴν λέξιν: «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ». Τὴν αἰσθάνθηκα τὴν στιγμὴν ἐκείνη! Εὐδρέθηκα ἀμέσως ἐπάνω στὸν ἱερὸν ἐκείνον βράχον τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶδα τὰ μεγαλοπρεπῆ Προπύλαια, τὸν κομφόστατον καὶ χαριτωμένον ναὸν τῆς Ἀπτερου Νίκης, τὰς Καρυάτιδας, τὸν σοβαρὸν Παρθενῶνα! Εἶδα τὸν σεβαστὸν ἐκείνον καθηγητὴν μας, ἄγιον ἀνθρώπον, με τὴν λευκὴν κόμην καὶ τὸν λευκὸν πώγωνα, νὰ μᾶς ἐγκωμιάζῃ τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα μνημεῖα. Χωρὶς νὰ θέλω ἐφερα στὰ χεῖλιά μου τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην ἀνάμνησιν, ἐνῷ τὰ δάκρυά μου τὴν ἐβρεχαν! Καὶ μὴ εὐχὴ ἐβόηκεν ἀπ' τὴν καρδίαν μου: Πότε ὁ ἀξιόθωρ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Ἀκρόπολιν με τὸν ναὸν τῆς Παλλάδος.

Ἀεροναυτοπούλα

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Μίαν λαμπρὰν ἡμέραν τῆς ἀνοιξίως ἐξῆλθον εἰς περίπατον. Εἰς τὸν δρόμον συνήντησα μερικὸς μαθητὰς οἱ ὁποῖοι με γέλια καὶ φωνὰς ἐβάδιζον πρὸς τὴν παραλίαν διὰ ν' ἀναπνεύσουν τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς περιεπατεῖ σκεπτικὸς ὡς νὰ εἶχεν ἀκόμη τὸν νοῦν τοῦ προσηλωμένου εἰς τὰ μαθήματά του, ὅποτε ἕνας συμμαθητῆς του ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρὸς τὸν δρομιαῖος καί, ἀφοῦ τὸν περιεγάλασε διὰ τὴν νωθρότητά του, τοῦ ἀφήρπασεν αἰφνιδίως τὸ πιλίκιον καὶ τὸ ἐσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ νεαρὸς μαθητὴς καταθυμωμένως ἀφῆκε κατὰ μέρος τοὺς ρεμβασμούς του καὶ ἐτρέφε νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν. Ἡ ἀνάδεια ὅμως τοῦ φίλου του κατέλαβεν ὅλην τὴν προσοχήν του καὶ πρὶν νὰ δυνηθῇ νὰ περιορίσῃ τὰ ῥήματα του, προσέκρουσεν εἰς μίαν γρατάν ρακένδυτον πυρεσιόπλιν καὶ ἐβρίψεν ὅλα τὰ ἐμπορεύματά της εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ νεαρὸς μαθητὴς στενοχωρηθεὶς διὰ τὴν ἀπρόοπτον ζημίαν, τῆς ἐξήγησε συγγνώμην καὶ ἀφοῦ

ἐσύναξεν ὅλα τὰ πυρεῖα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν πτωχὴν γρατάν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἰδὲ ἀληθὴς εὐγένεια. Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς εὐγενὴς μόνον δὲν δὲν παρεμποδίζεται τὸ συμφέρον του, δὲν εἶνε καθόλου σπουδαῖον.

Καλὸς Σαμαρείτης

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΕΛΙΔΙΟΝ

Τόσον καιρὸ σὲ πρόσμενα, χαροῦμένο πούλιν μου, καὶ λαχταροῦσα τὴν τρελλή, τὴν πρόσχαρην λαλιά σου. Κάθε αὐγὴ ἀνυπόμονη ἔτρεχε σὴν αὐλή μου καὶ τὴν ματιά μου ἐσήκωνα σ'τὴν ἐρημὴ φωνή σου.

Μοῦ φαίνονταν ὅτι καὶ αὐτὴ γὰρ σένα ἐλαχταροῦσε, θὰ τὸ ἔλεγε πῶς ἄργησες, ἂν εἶχε, ἡ ἐρμὴ, στόμα, μὰ ἡ σιγαλιά της πιότερο πικρὰ γὰρ με ἱλάουσε.

Δὲς με βουβὸν παρτάπον καὶ ἔλεγε «ὄχι, ἀκόμα!»

Τόσον καιρὸ σὲ πρόσμενα με ἀγάπῃ, ἀγνὸ πούλιν μου, μαζί με τὴ φωνή σου τὴν παραπονεμένη, νὰ πάρῃ ἀπ' τὴν καρδοῦλα σου μικρὴ χαρὰ ἢ ψυχὴ μου ποῦ εἶνε καὶ αὐτὴ, ὡς ἦσαν σύ, πικρὰ ξενητεμένη.

Καὶ χθὲς ὁρᾶν ὅταν ἄκουσα τὸ γλυκολάλειά σου, ἀγαπημένο μου πούλιν, μακροταξιδευμένο, μέσ' σ'τὴν ψυχὴ μου ἀπλώθηκε χαρὰ ὅταν τὴ χαρὰ σου καὶ κάποιον γέλιο ἐξύπνησε, γέλιο λησμονημένο.

Καλὸς μᾶς ὄρισες, πούλιν, ἀπ' τὸ μακρὸν ταξίδι. Τί εἶδες ἐκεῖ ποῦ ἐγυρίζεις; πῶς εἶνε ἐκεῖ ἡ ζωὴ; ἦσαν καὶ ἐκεῖ, ὅπως ἐδῶ, τῆς φύσεως τὸ στολίδι; ...Εἶνε καὶ ἐκεῖ ἄχ! ἡ ξενιτειὰ ἐστὶ βαρεῖα, πικρὴ;

(Πάρος)

Ἀφρόχρονο

ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΙΣ (Ἐπὶκαιρὸν)

Κάθετα ἐκεῖ, σ'τὴν ἀκρὴν τοῦ μεγάλου δρόμου, καὶ τὴν κυτὰς. Ἐκτὴ καὶ γαλανή, γεμάτη ὁρσὰ καὶ μῦρος, γεμάτη λούδα καὶ γέλια. Ἡ Ἀνοιξίς! Με λύπη τὴν κυτὰς νὰ τρέχῃ, ἐνῷ γύρω της σκορπᾷ τὰ λουλούδια.

Σιγὰ σιγὰ ὁ γέρω Χειμῶνας ἀπομακρύνεται. Μὴ λύπη βαθεῖα εἶνε χαρᾶς ἐπὶ τὸ πρόσωπό του, ποῦ τόσα καὶ τόσα εἶδε! Γὰρ τελευταία φορὰ τὸ κεφάλι του πίσω γύρισε (ἴσως ἦσαν τὰ προχθεσινὰ κρύα), καὶ

κύταξε τὴν Ἀνοιξί. Ἐνα δάκρυ ἐκύλισε στὰ μάτια του, γεμάτα πόνος, καὶ κατὰ ἐψήθυρισε. Κ' ἀπομακρύνθηκε.

Μασκῶν

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Ἐπῆραμε τὴν βαρκούλα μας καὶ τραβήξαμε ἀνοικτὰ. Τὰ χρυσομένα κύματα τοῦ Εὐδελίου, γλυκὰ φιλάκια, σπάζουν ἀπάνω της καὶ τὴν γλυκοχαϊδεύουν.

Φθάσαμε τέλος στὸ μέρος ποῦ θέλαμε, καὶ ἀρχίσουμε νὰ ρίχνουμε τὰγκιστρία τῶν παραγαδιῶν στὴ θάλασσα. Ἀφοῦ τελειώσαμε τὸ ρίξιμο, φάγαμε λίγο με μὴ ἀφάνταστη ὄρεξι καὶ ἀρχίσουμε νὰ σηκώνουμε τὸ παραγάδι.

Ὁ καπετάνιος ἀφίνει τὸ τιμόνι, κάνει τὸ σταυρὸ του, ἀρπάζει ἕνα γάντζο καὶ ἀρπάζει νὰ σηκώνῃ. Πέρασαν περὶ τὰ δεκαπέντε ἀγκιστρία καὶ χρόν ὁ καπετάνιος χαροῦμενος φέρνει ἀπάνω με τὸ γάντζο ἕνα μεγάλο ψάρι ὡς δέκα ὀκάδες, φαγκρί. Ἐνας γερολύκος τὸ παρατηρεῖ με χαρὰν, τὸ ἀρπάζει, τοῦ ἀνοίγει τὴν κοιλία καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα τὸ αὐγοτάραχο.

Πλησιάζουμε νὰ φθάσουμε στὸ τελευταῖο κολοκῦθι, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχομε πιάσει πέντε μεγάλα ψάρια. Τέλος φθάνουμε στὸ κολοκῦθι: τὸ τελευταῖο καὶ τὸ σηκώνουμε. Μολάμε παλὶ γὰρ τὸ χωριό, ὁ ἥλιος χρυσοκρινίζει τὸ ἀπέναντί μας βουνὸ καὶ ἀρπάζει νὰ δῇ γλυκὸ καὶ ἡσυχο ἀεράκι φυσᾷ καὶ φουσκώνει τὸ πανί μας, καὶ ἡ βαρκούλα μας, ἂν καὶ βαρύτερη τώρα, τρέχει γοργὰ καὶ χαροῦμενα.

Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

— Μὴ ζητεῖτε ποτὲ ἀπὸ κανένα νὰ σᾶς δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του· ἐὰν ὁμιλεῖτε πρὸς τιμὸν ἀνθρώπον εἶνε περιττόν, ἐὰν εἰς φαῦλον ἀνωφελές.

— Ἐν ἑστέως ὁποδημάτων πολὺ στενῶν μᾶς κάμνουν νὰ λησμονῶμεν ὅλας τὰς ἄλλας μερίμνας τοῦ βίου.

— Ἡ αὖριος δὲν ἐρχεται ποτὲ, φεύγει πάντοτε πρὸ ἡμῶν, καὶ ὅταν τὴν φθάσωμεν εἶνε σήμερον.

Μικρομέγας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, παιδί μου, δὲν μελετᾷς τὰ αὐριανὰ σου μαθήματα; λέγει εἰς τὴν μικρὰν Μαρίαν ἡ μητέρα της, βλέπουσα αὐτὴν καθήμεν ἄργῃ.

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρία φιλοσοφικῶς: — Διότι, μαμά, ὁ Χριστὸς λέγει νὰ μὴ φροντίζωμεν διὰ τὴν αὖριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑγγόνου Αὐτοκράτορος

Ἡ μητέρα: — Καληνύχτα σου, μικρή μου, κοιμήσου τώρα καὶ τ' ἀγγελάκια θὰ ἔλθουν νὰ σοῦ κρατήσουν συντροφιά.

Ἡ μικρὴ: — Μὴ μοῦ παίρνῃς ὅμως τὴ λάμπα, μαμά, γὰρ νὰ μπορέσω νὰ τὰ ἰδῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδονίσσας

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Σχίζει τὸ χωράφι τὸ κατάσπαρτο καὶ γοργὰ περνᾷ τὸ μονοπάτι, κάπου-κάπου πέτρες τὸ μπεδοῦν, κάπου-κάπου τ' ἀγκαλιάζουν βῆτοι.

Στὰ πλευρά του στάχνα καταπράσινα σὰν σπαρμένα κύματ' ἀνεμίζουν, καὶ χαριτωμέν' ἀγριολούλουδα τὸ χωράφι δόλογυρα γεμίζουν.

Καὶ τὸ μονοπάτι τρέχει ἀνάμεσα καὶ ἀσπαρτὴ γραμμὴ σὰν φεῖδι γράφει καὶ γοργὸ καὶ πρόσχαρο καὶ ἀκούραστο προχωρεῖ καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ χωράφι.

Μπαίνει μέσ' τὸν κάμπο τὸν ἀπέραντο καὶ πατεῖ τὴ γλῶσση καὶ τὰ χόρτα καὶ περνᾷ ἀπὸ δέντρα καὶ ἀπὸ ἔλστα, προχωρεῖ καὶ φθάνει σὲ μιά πόρτα.

Τότε μόνο λίγο κοντοστέκεται καὶ τὸν πετεινὸ ξυπνᾷ καὶ κράζει: «Σήκω, ἐργάτη, σήκω καὶ ἀκολούθει με, Κυριακῆς αὐγὴ γλυκοχαράζει.»

Καὶ ξυπνᾷ ὁ ἐργάτης ἀπ' τὸν ὕπνον του καὶ τ' ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι, καὶ τὸ μονοπάτι τὸ καλόγηρμον προχωρεῖ μαζί με τὸν ἐργάτη.

Προχωρεῖ τρεχάμενο καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ τὸ δρόμο του νὰ κλεισθῇ, προχωρεῖ καὶ πᾶει πάντ' ἀκούραστο ὡς ποῦ φθάνει πειὰ στὸ ἐρημοκλήσι.

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 120^{ος}

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1910.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 120^{ος} Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκεκρυμένον διὰ τὸ 1910 ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, ὀφείλου νὰ προσηλωθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν λύσεων.

Τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Δ').

Βραβεῖα θάπονεμηθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὐρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε'). ἀριθμὸν 2, § α, β, γ, —εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, σελίς 11).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΟΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὁμονοίας,

δδὸς Δώρου, 8α

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 9-11 καὶ 3-5

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 30^{ην} Μαρτίου 1910

ΔΕΝ σᾶς τὸ ἔλεγα; Ὁρίστε τί μοῦ ἀπαντᾷ σήμερον ὁ Παναθηναϊκός: «Ὁ Θάνατος τῆς Ἀνιδρύσεως, τὸ ἀριστοτεχνικὸν αὐτὸ, ὅπως καὶ σὺ τὸ ὀνομάζεις, ποῦ σου ἀπέστειλα πρὸς δημοσίευσιν, δυστυχῶς δὲν ἀνέκει εἰς ἐμέ. Τὸ εὔρον κάπου δημοσιευμένον, μοῦ ἤρесе πάρα πολύ, καὶ ἀμέσως θυμήθηκα σένα, ἀγαπητὴ μου Διαπλάσε, νὰ σοῦ τὸ στείλῃ καὶ τὸ δημοσιεύσῃ, μαζί με τὰ ἄλλα ἀριστοτεχνικὰ ποῦ δημοσιεύσεις.» Τὴν ἀφέλεια καὶ ἀπλότης! Μὰ φίλε μου, Παναθηναϊκέ, καὶ ὅλοι σεις ποῦ δὲν τὸ καταλάβατε ἀκόμη, — ἡ Σελὶς Συνεργασίας δὲν ἔγινε δι' ἀντιγραφὰς καὶ ἀναδημοσιεύσεις, ἔγινε δι' ἔργα πρωτότυπα ἢ μεταφράσεις. Πῶς ἐραντάσθησθε ὅτι δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ ὁποῦδήποτε θὰ ἡμπούσεσθε νὰ δημοσιεύσῃς ἐν ποιήμα τοῦ κ. Θ. Ζωϊτοπούλου, τοῦ γνωστοτάτου ποιητοῦ, φέρον ἀντὶ τοῦ ὀνόματος του, τὸ ἰδικόν σου; Ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν! — Ὅπως δὲ ποτε, παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτό. Καὶ νὰ τὸ μάθετε πλέον ὅλοι, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅσα μοῦ γράφεις, Φασίαν τοῦ Σαντελέ. Ἀλλὰ διατὶ σ' ἐξέπληξε τὸ «παιδιά» μου; Καὶ φίλους μου σᾶς λέγω, καὶ παιδιά μου, ὅπως μοῦ ἔλθῃ ἐπὶ στόμα. Δὲν κάμνω διάκρισιν.

Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα δεκτὰ, Βορῆα. Ἀλλ' αἱ Ἀσκήσεις δὲν στέλλονται ἀπὸ τώρα. Πέριμενε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμός. — Καὶ σὺ ἐπίσης, Εὐδὴ. Γ. Π.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Κίρκη. Μὰ πότε λοιπὸν αὐτὴ ἢ φωτογραφία; Εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, Γαλανόλευκη. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐσπάλωμα ποῦ προχωρεῖ. Δὲν πειράζει νὰ γράφῃς τὰς ἰδίαις ἀπαντήσεσιν εἰς ὅλα σου τὰ τετράδια. Μήπως θὰ τὰ λάβῃ τὸ ἴδιον πρόσωπον;

Μοῦτρε τοῦ Ἀβέρωφ, καὶ τώρα καὶ πάντοτε ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητῆς ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους, καὶ νὰ λάβῃ ὅλα τὰ φυλλάδια ποῦ ἔχουν ἐκδοθῇ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.

Γράψε μου λοιπὸν συχνότερα, Μυροδολε. Ἰδέ. Ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς δὲν εἶνε συνδρομητρία, ὥστε... κάμε τὴν. Χαιρετίσματα ἐστὶν ἀδελφῶν σου.

Ὁρῶμεν τὴν Ἀκτίδα, μόνον 20 συνδρομητῆς ἔχω εἰς τὴν πόλιν σας. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς αἰξήσετε; Ἡ περὶ ἡ μ' ἐρωτᾷς ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον δὲν εἶνε οὐτε συνδρομητρία. Νὰ ἐνα πρᾶξιρον ἐσπάλωμα.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι, Κόκκινος Διάβολος. Διὰ τὴν ἡλικίαν σου γράφεις πολὺ εὐμορφᾶ. Μὴ με ξεχνᾷς λοιπὸν, ἀλλὰ μὴ μοῦ στέλλῃς Ἀσκήσεις, παρὰ ὅπως λέγει ὁ Κανονισμός.

Τὸ γράμμα σου, Ἀμάραντο Δουλοῦδι, μοῦ ἐνθούσε τὸν ἀδελφόν σου, τὸν παλαιόν μου φίλον. Πόσον μάγαποσε! Τί συχνὰ ποῦ μοῦ ἔγραφε! Ἐ, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τοῦ ὀμοιάσῃς.

Μπορεῖ νᾶχῃς δικη, Χαίρεσιμος τῆς Ἡλιογέννητης. Πολλοὶ παιδαγωγοὶ φρονοῦν ὅτι τὰ παιδιά δὲν ἐνδιαφέρονται τῶς διὰ τὴν παιδικὴν ζωὴν, καὶ ὅτι τὰ διηγήματά των πρέπει νὰ εἶνε μᾶλλον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ. Ἀλλὰ οἱ συγγραφῆς μας, οἱ ζωγράφοι μας, οἱ γελοιογράφοι μας, ἔχουν τὴν ἐναντίαν ιδέαν. Τί νὰ κάμωμεν; — Ὅχι, ἡ «Στέλλα Βιολάντη» δὲν ἐτυπώθη πούθενά.

Τὰ τετράδιά σου ἐλήφθησαν, Ποδητὴ Κωνσταντινούπολις. Ὁ Σύλλογός σας «Ἀμιλλαν» προσδεῖται πολύ. Ἐως τώρα ἔκαμε 50 συνδρομητῆς κατὰ φύλλον.

Ὁ Κομήτης τοῦ Χάλλεῦ μοῦ γράφει: «Ὁ πατήρ μου διδάσκει εἰς τὸ ἐνταῦθα κεντρικὸν Παρθενωγίον. Μίαν ἡμέραν εἶπεν εἰς τὰς μαθητῆρας νὰ κάμουν περιλήψιν ἐνὸς κεφαλαίου τοῦ Ξενοφώντος καὶ προσέθηκε: «Ὅπως ἡ Διαπλάσις εἰς τὸ μυθιστόρημά της. Τὴν ἄλλην ἡμέραν μερικαὶ μαθητρίαι παρουσιάσθησαν μετὰ τὰς Διαπλάσεις των. Κ' ἐγώ, ὅταν τὸ ἤκουσα, εἶπα: «Εὖγε, πατέρα, αὐτὸ εἶνε ἐν πλάγιον ἐσπάλωμα». — Πραγματικῶς, φίλε μου, καὶ εὐχαριστῶ πολύ τὸν πατέρα σου.

Ὁραὶ ὅσα «κατέδρασαν ἐπὶ ἄκρον τῆς πέννας σου», Ζιζὰ Χανούμ. Ἡ «Χειραφέτησις» τοῦ κ. Σουρὴ δὲν εἶνε τυπωμένη.

Ὁραὶ ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀθάνασος Ἑλλάς, Ἑλληνικὸν Ἐλφος, Ρήγας Φερραῖος, Μαγαθονομάχος, Λευκὸν Κρίνον, Θραυσθεῖσα Καρδιά, Βυζαντινὸς Ἀετὸς καὶ Μασκῶν (ἐμμέτρως.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνεται: «Τὸ πολυτίμον κόσμημα καὶ Ἀδύσις» τῆς Θραυσθεῖσας Καρδίας. — Ὁ ἥλιος καὶ τὰ σύννεφα τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Ἡ ἄνοιξις ποίημα τῆς Ἡλιοστάλακτος. — Ὁ Καλὸς Παιδίς τῆς Παλιγορίας. — «Στὰ βράγια» καὶ «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιόν μου» τοῦ Ἀφροκρίτου. — Δύο Ἀνέκδοτα τῆς Κυκλαμῆς. — Ὁ «Φαράς» τοῦ Αἰγιέου. — «Στὴ Σελίδα μας» καὶ Ἀνέκδοτον τῆς Ἑξορίστου Ἀνδιδόου. — Τὰ ἄνθη τῆς Μασκῶν. — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Παίγνια (ὅμοια με δημοσιευθέντα) — Ἀγγλικὴ ἰδιοτροπία — «Τὸ ποταμάκι». — Ὁ ἀνέως ὑποφύριος — «Ὁ πόθος μου» (πολὺ ρομαντικόν). — «Τὰ καλὰ παιδιά». — «Ἡλιος καὶ Βορρᾶς». — «Πρωτομαγιά». — Ἀνοιξίς (φθάνουν πλέον αἱ ἀνοιξίς τὰ ἄλλα ψευδᾶ ἢ ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεομένη ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαιώματός φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Παῖδι τῆς Ἀρχαλίου, α. (Κ. Π.) Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως, α. (Ἰωδ) Κόκκινος Διάβολος, κ. (

